

Krajský úřad Zlínského kraje
Odbor kultury a památkové péče
oddělení památkové péče

TEREZOV PROPERTY a.s.
IČO: 11867281
Žižkova 738
Vysoké Mýto 566 01

Datová schránka: eumiady

datum
10.08.2022

oprávněná úřední osoba
PhDr. Aleš Naňák

číslo jednací
KUZL 66744/2022

spisová značka
KUSP 27510/2022 KUL

Rozhodnutí

Krajský úřad Zlínského kraje, odbor kultury a památkové péče, jako místně a věcně příslušný správní orgán podle ust. § 11 a § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen: „správní řád“) a ust. § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen: „přestupkový zákon“), jako věcně příslušný správní orgán podle ust. § 67 odst. 1 písm. b) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů a jako příslušný orgán státní památkové péče podle ust. § 28 odst. 2 písm. g) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen: „zákon o státní památkové péči“) rozhodl po provedeném správním řízení podle přestupkového zákona ve věci spáchání přestupku dle ust. § 35 odst. 2 písm. f) zákona o státní památkové péči, takto:

Společnost TEREZOV PROPERTY a.s. IČO: 11867281, Žižkova 738, Vysoké Mýto 566 01 (dále: obviněná společnost), se uznává vinnou z přestupku podle ust. § 35 odst. 2 písm. f) zákona o státní památkové péči, kterého se dopustila tím, že v období ke dni 29.11.2021 jako stavebník zahájila a následně provedla

- výkopové a stavební práce související s demolicí stavby z 19. století a výstavbou distribučního centra Otrokovice na pozemku st. parc. č. 304 v katastrálním území Tlumačov na Moravě, okres Zlín, Zlínský kraj,

a nesplnila oznamovací povinnost stanovenou v ust. § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči, tzn., tento záměr stavební činnosti na území s archeologickými nálezy neoznámila již v době přípravy stavby Archeologickému ústavu.

1. Za spáchání uvedeného přestupku se obviněné ukládá podle ust. § 35 písm. b), § 46 přestupkového zákona a § 35 odst. 5 písm. b) zákona o státní památkové péči **správní trest pokuty ve výši 30.000,- Kč** (slovy: třicettisíc korun českých), která je splatná do třiceti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, na účet č. 2786182/0800, variabilní symbol **9010000039**

a

2. podle ust. § 95 odst. 1 přestupkového zákona a v souladu s ust. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů a v souladu s ust. § 79 odst. 5 správního

řádu, povinnost **nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč** (slovy: jedentisíc korun českých), a to do třiceti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, na účet č. 2786182/0800, variabilní symbol **9020000018**.

Odůvodnění

Dne 31.03.2022 bylo Krajskému úřadu Zlínského kraje, odboru kultury a památkové péče (dále také: „správní orgán“) doručeno podání Archeologického ústavu AVČR, Brno, v.v.i., které obsahovalo konstatování, že na pozemku parc. č. st. 304 v katastrálním území Tlumačov na Moravě, okres Zlín, Zlínský kraj byla zahájena demolice stavby z 19. století a výstavba nové budovy, aniž by předem oznámila záměr stavebních prací Archeologickému ústavu Akademie věd.

Na základě uvedeného podání přistoupil správní orgán k tomu, že opatřením ze dne 08.04.2022 č.j. KUZL 29584/2022 oznámil stavebníku, tedy společnosti TEREZOV PROPERTY a.s. IČO: 11867281, Žižkova 738, Vysoké Mýto 566 01 zahájení správního řízení dle ust. § 78 přestupkového zákona a dle ust. § 35 odst. 2 písm. f) zákona o státní památkové péči a předvolal zástupce obviněné společnosti podle ust. § 59 správního řádu k ústnímu jednání, které bylo v souladu s ust. § 49 správního řádu nařízeno na den 27.04.2022 v 10:00 hodin a současně uvedl poučení o procesních právech a povinnostech zaručených správním řádem a přestupkovým zákonem. Opatření bylo obviněné osobě doručeno 08.04.2022 prostřednictvím datové schránky.

Ústní jednání v rámci přestupkového řízení proběhlo ve stanovený den a zúčastnil se ho Ing. Jan Shejbal, jako předseda správní rady obviněné společnosti. Na vyžádání předložil doklad totožnosti, následně byl poučen o svých právech. Dále do protokolu, který byl při jednání sepsán, uvedl, že projekt je rozdělen na dvě samostatné části: 1) demolice objektů – v koordinačním stanovisku ŽP Otrokovice je konstatováno, že se nedotýká zájmů státní památkové péče; 2) vlastní stavba distribučního centra – zde byla přehlédnuta oznamovací povinnost a ihned po zjištění byly zastaveny všechny zemní práce a dojednan archeologický dohled u Ústavu archeologické památkové péče Brno a další postup zemních prací je plně koordinován s přiděleným archeologem. Objednání bylo 11.04.2022. Po vzájemné dohodě byl dohodnut termín obhlídky na místě, které proběhne dne 03.05.2022 v 9 hod. se srazem na místě.

Dne 25.04.2022 provedl správní orgán šetření na místě samém za účasti Ing. Jana Shejbala. Správnímu orgánu byl v rámci místního šetření umožněn přístup na dotčený pozemek a zástupce obviněné společnosti projevil součinnost při ohledání místa. Správním orgánem byl ověřen rozsah výkopových prací a stavebních prací na dotčeném pozemku a na základě nahlédnutí do stavebního deníku bylo shledáno, že demoliční práce byly zahájeny ke dni 29.11.2021 a navazující zemní práce na stavbě objektu pak k 18.1.2022. Do protokolu, který byl pořízen v rámci místního šetření, zástupce obviněné osoby zopakoval své předchozí konstatování, že ve stanovisku dotčených orgánů k demolici bylo uvedeno, že demolicí nejsou dotčeny zájmy státní památkové péče. K demolici byla vypracována řádná dokumentace včetně fotodokumentace stavu před odstraněním stavby, tu je možno správnímu orgánu poskytnout. K výstavbě distribučního centra Otrokovice pak uvedl, že zde již dojíždí pracovník ÚAPP Brno, který dohlíží na zemní práce. Dále uvedl, že provádění vlastní stavby je v násypu bez zásahu (nebo s minimálním zásahem) do rostlého terénu, kromě severní části za původním objektem bývalého hřebčince, tedy cca 15% plochy staveniště. Závěrem uvedl, přehlédnutí oznamovací povinnosti u výstavby nebylo úmyslné, po zjištění byl ihned dohled objednan a probíhá.

Správní orgán dále obdržel dne 10.05.2022 mailem vyjádření věcného garanta pro správní okres Zlín Ústavu archeologické památkové péče Brno, Bc. Martina Pauluse (ve spise evidováno pod čj. KUZL 43930/2022), který k předmětné akci uvedl: *„Na stavbu jsem přijel poprvé 11.04.2022 v době, kdy už stál skelet haly, a byla zhotovena většina zemních prací. Prošel jsem se stavbyvedoucím stavbu a zjistil, že se zemní práce prováděly převážně ve vrstvách novodobých navážek. Pokud bylo dosaženo geologického podloží, tak se na těchto místech nenacházely žádné archeologické objekty ani situace. Od té doby jsem se stavbyvedoucím v kontaktu, a pokud vyvstane nutnost archeologického dohledu, tak mi ihned volá a já se tam zastavím. Pokud pomínu zničení barokního hřebčína, tak z mého pohledu*

pravděpodobně asi nedošlo k narušení archeologických situací. Většina prostoru stavby byla asi už značně poničena za fungování JZD. Ale vzhledem k tomu, že jsem stavbu poprvé viděl až v hodně pokročilé fázi, tak to jistě tvrdit nemohu, že se nic neporušilo nebo nezničilo. Komunikace se stavbyvedoucím je velmi dobrá.“

Dne 23.06.2022 umožnil správní orgán zástupci obviněné společnosti seznámit se s obsahem spisu před vydáním rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Zástupce obviněné společnosti do protokolu z tohoto úkonu uvedl, že byl s obsahem spisové dokumentace seznámen a nemá dalších připomínek či doplnění.

Po provedeném dokazování přistoupil správní orgán k hodnocení podkladů dle ust. § 50 odst. 4 správního řádu. Správní orgán považuje na základě výše uvedených podkladů za prokázané, že při realizaci výkopových prací v souvislosti s demolicí stavby z 19. století a výstavbou distribučního centra Otrokovice na pozemku st. parc. č. 304 v katastrálním území Tlumačov na Moravě, okres Zlín, Zlínský kraj obviněná společnost spáchala přešůpek uvedený ve výrokové části tohoto rozhodnutí, to je - nesplnila oznamovací povinnost stanovenou v ust. § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči, neboť jako stavebník provedla odstranění stavby, stavební a výkopové práce, aniž by záměr provádět stavební činnost na území s archeologickými nálezy již od doby přípravy stavby oznámila Archeologickému ústavu Akademie věd. Dle ust. § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči, má-li se provádět stavební činnost na území s archeologickými nálezy, jsou stavebníci již od doby přípravy stavby povinni tento záměr oznámit Archeologickému ústavu a umožnit jemu nebo oprávněné organizaci provést na dotčeném území záchranný archeologický výzkum. Je-li stavebníkem právnická osoba nebo fyzická osoby, při jejímž podnikání vznikla nutnost záchranného archeologického výzkumu, hradí náklady záchranného archeologického výzkumu tento stavebník; jinak hradí náklady organizace provádějící archeologický výzkum. Obdobně se postupuje, má-li se na takovém území provádět jiná činnost, kterou by mohlo být ohroženo provádění archeologických výzkumů. Přitom archeologickým nálezem se, ve smyslu ust. § 23 odst. 1 téhož zákona, rozumí věc (soubor věcí), která je dokladem nebo pozůstatkem života člověka a jeho činnosti od počátku jeho vývoje do novověku a zachovala se **zpravidla** pod zemí. V dané souvislosti je třeba uvést také Úmluvu o ochraně archeologického dědictví Evropy (revidované) publikované pod č. 99/2000 Sb.m.s. (dále jen: „Úmluva“), která je v souvislosti s ustanovením čl. 10 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, v platném znění, součástí právního řádu České republiky na úseku ochrany archeologického dědictví a v souladu se kterou jsou příslušné správní orgány povinny dle ust. § 2 odst. 1 správního řádu postupovat. Cílem Úmluvy je podle jejího čl. 1 odst. 1 ochraňovat archeologické dědictví jako zdroj evropské kolektivní paměti a jako nástroj historického a vědeckého studia. Za tím účelem se dle odst. 2 téhož článku za součásti archeologického dědictví považují veškeré pozůstatky a objekty a jakékoli jiné stopy po lidstvu z minulých období, jejichž uchování a studium umožňuje vysledovat vývoj historie lidstva a jeho vztah k přirozenému prostředí, o nichž jsou hlavními zdroji informací vykopávky nebo objevy a další metody výzkumu lidstva, které jsou situovány na jakémkoli místě, které spadají pod jurisdikci Stran. Podle odst. 3 téhož článku se do archeologického dědictví zahrnují stavby, konstrukce, skupiny budov, zastavěná území, movité objekty, památky dalšího druhu a také jejich související prostředí nacházející se jak na souši, tak pod vodou. Podle č. 3 Úmluvy se Česká republika mj. zavázala za účelem zachování archeologického dědictví uplatňovat procedury k povolování vykopávek a dalších archeologických činností a k doзору nad nimi tak, aby se zabránilo odstraňování součástí archeologického dědictví. Je nepochybné, že zahájení stavebních prací nebylo ze strany obviněné společnosti Archeologickému ústavu předem oznámeno. Základní účel ustanovení 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči, kterým je zabezpečit, aby mohl Archeologický ústav, popř. oprávněná organizace, v časovém předstihu uplatnit požadavky na záchranu a vědeckou dokumentaci případných archeologických nálezů, tak již evidentně nemohl být plně v důsledku protiprávního jednání obviněné společnosti naplněn.

Správní orgán dospěl k závěru, že jsou zde dány předpoklady k uložení pokuty za přešůpek, neboť ze všech uvedených skutečností vyplývá, že není sporu o tom, že stavební činnost nebyla

Archeologickému ústavu v době přípravy stavby oznámena. Tím, že obviněná společnost zahájila na dotčeném pozemku demoliční, stavební a výkopové práce v souvislosti s předmětnou stavbou, již nemohla splnit oznamovací povinnost vůči Archeologickému ústavu dle ust. § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči a naplnila tak skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 35 odst. 2 písm. f) zákona o státní památkové péči a je tak naplněno i ust. § 5 přestupkového zákona – přestupkem je společensky škodlivý protiprávní jev, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, přičemž se jedná o přestupek, jehož pachatelem je právnická osoba ve smyslu ust. § 20 přestupkového zákona.

Správní orgán se zabýval důvody pro zánik odpovědnosti za přestupek ve smyslu ust. § 29 přestupkového zákona, a dospěl k názoru, že žádný z těchto důvodů nebyl naplněn. Promlčecí doba s ohledem na dobu spáchání přestupku neuplynula, nedošlo ani k zániku osoby jako pachatele. Dle správního orgánu není důvodu pro zproštění odpovědnosti osoby za přestupek ve smyslu ust. § 21 přestupkového zákona.

Správní orgán dále zvážil kritéria pro výměru správního trestu (§ 37 přestupkového zákona). Správní orgán tedy vycházel z povahy a závažnosti přestupku. Jak je již uvedeno výše, základním účelem ustanovení § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči, je zabezpečit, aby mohl Archeologický ústav, popř. oprávněná organizace, v časovém předstihu uplatnit požadavky na záchranu a vědeckou dokumentaci případných archeologických nálezů. Tyto nálezy pak mohou významným způsobem přispět k poznání historie dotčeného místa, dějin lidstva obecně i ve vazbě na konkrétní osídlení lokality. Tento veřejný zájem nebyl (vlivem nesplnění oznamovací povinnosti) naplněn. Způsobem spáchání přestupku tedy bylo nesplnění oznamovací povinnosti dle § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči, což znamená pasivní přístup pachatele k zákonem stanovenému úkonu a přestupek jednorázový. Jak je zřejmé z konstatování zástupce obviněné společnosti, okolností, jež je nutno vzít v potaz zde bylo „opomnění“ oznamovací povinnosti a neuvědomění si, že tuto povinnost je nutno splnit.

Správní orgán se zabýval polehčujícími okolnostmi v rámci řešeného přestupku. Polehčující okolností je objektivní skutečnost, že obviněná společnost okamžitě po oznámení o zahájení řízení o přestupku aktivně spolupracovala se zástupci archeologické obce, práce na dalších dotčených pozemcích dodatečně oznámila ve smyslu ust. § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči a umožnila archeologům kontrolu těchto pozemků, se správním orgánem řádně spolupracovala a žádný z úkonů v řízení záměrně nezdržovala a snažila se poskytnout maximální součinnost ke zjištění skutečností rozhodných pro zjištění stavu věci.

Správní orgán k tvrzení obviněné osoby, že oznamovací povinnost nebyla splněna z neznalosti a zejména u demolice se tato povinnost neobjevila v koordinovaném závazném stanovisku, uvádí, že řešená oznamovací povinnost je přímo ukotvena v zákoně o státní památkové péči a subjektivní neznalost zákona ze strany stavebníka nezprošťuje stavebníka naplňovat povinnosti zákonem stanovené. Stejně tak absence informace v koordinovaném závazném stanovisku o tom, že na obviněnou společnost jako stavebníka se vztahuje předmětná zákonná povinnost, nelze brát jako důvod k nesplnění této oznamovací povinnosti. Sdělení koordinátora, že demolice objektu „se nedotýká zájmu státní památkové péče“ bylo pouhým obecným konstatováním, z něhož je zřejmé, že k záměru není zákonem vyžadováno závazné stanovisko dotčeného orgánu na úseku památkové péče. Žádným způsobem to však nenegovalo zákonnou povinnost vlastníka oznámit již v době přípravy záměr Archeologickému ústavu AVČR, byť na zástupce obviněné společnosti může toto sdělení obsažené v KZS v daných souvislostech působit nepřesně.

Přestupek dle ust. § 35 odst. 2 písm. f) zákona o státní památkové péči, spočívající v nesplnění oznamovací povinnosti dle ust. § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči, lze dle správního orgánu považovat u obviněné společnosti za prokázaný. Dle ustanovení § 35 odst. 5 písm. b) zákona o státní památkové péči krajský úřad může uložit pokutu do výše **4.000.000 Kč** fyzické osobě podnikající, která

se dopustí přestupku tím, že nesplní oznamovací povinnost stanovenou v § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči.

Vzhledem k výše uvedenému, po posouzení rozhodných skutečností a podkladů shromážděných v průběhu správního řízení, uložil správní orgán u obviněné společnosti pokutu ve spodní hranici zákonné sazby stanovené dle ust. § 35 odst. 5 písm. b) zákona o státní památkové péči. Na základě předložených důkazních materiálů dospěl správní orgán k závěru, že pokuta ve výši 30.000,-Kč pro obviněnou společnost je přiměřená a v souladu s uvedenými okolnostmi. Správní orgán má za to, že pokuta ve stanovené výši splní preventivní funkci – to znamená, že bude směřovat k tomu, aby ze strany obviněné společnosti nedocházelo k opakování protiprávního jednání a tedy porušování zákona o státní památkové péči v předmětné věci. Dle správního orgánu je stanovení výše pokuty při dolní hranici zákonného rozmezí oprávněné, neboť v řízení nebylo prokázáno, že by pachatel nesplnil svou oznamovací povinnost záměrně s úmyslem vyhnout se realizaci archeologického průzkumu a poškodit zájmy památkové péče, nebo že by úmyslně neposkytl součinnost správnímu orgánu při řízení. Dále je potřeba uvést, že v daném případě se sice jednalo o stavbu většího rozsahu, ovšem ke dni zahájení řízení byly práce zahájeny na části dotčeného pozemku, který je tvořen převážně druhotnou navážkou a u ostatních navazujících výkopových prací již byl prováděn na základě „dodatečného“ oznámení archeologický dohled, tudíž to vše podstatným způsobem snižuje společenskou škodlivost přestupku. S ohledem na výše uvedené stanovil správní orgán při dolní hranici zákonné sazby.

Jelikož obviněná společnost byla shledána vinnou, byla jí podle ust. § 95 odst. 1 přestupkového zákona a v souladu s ust. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč, protože obviněná společnost vyvolala řízení porušením své povinnosti stanovené v ust. § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči. Obviněná společnost o snížení paušální částky ve smyslu ust. § 79 odst. 5 správního řádu nepožádala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí mohou podat účastníci řízení dle ust. § 83 odst. 1 správního řádu odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení, a to k Ministerstvu kultury ČR s uvedením rozsahu, v jakém je rozhodnutí napadáno, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Odvolání se podává u Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru kultury a památkové péče, s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník řízení dostal jeden stejnopisů. Nepodá-li účastník potřebný počet stejnopisů, vyhotoví je správní orgán na náklady účastníka. Odvolání jen proti odůvodnění rozhodnutí je nepřijatelné.

PhDr. Romana Habartová

Vedoucí odboru kultury a památkové péče

(dokument opatřen elektronickým podpisem)